

Павло Тичина

(1891-1967)

1051

9 4 67

У.І.Сидорук
Горбачів

Н А К А З

ПО МІНІСТРСТВУ ОСВІТИ У Р С Р

"7" листопада 1967 р.

н 220

Відповідно до постанови Ради міністрів УРСР від 23 жовтня 1967 р. № 622 "Про увічнення пам'яті Н.Г.Тичини та забезпечення його сім'ї" НАКАЗ УБ надалі іменувати Уманський державний педагогічний інститут - Уманським державним педагогічним інститутом імені Н.Г.Тичини.

Ректору інституту знести відповідні зміни до Статуту.

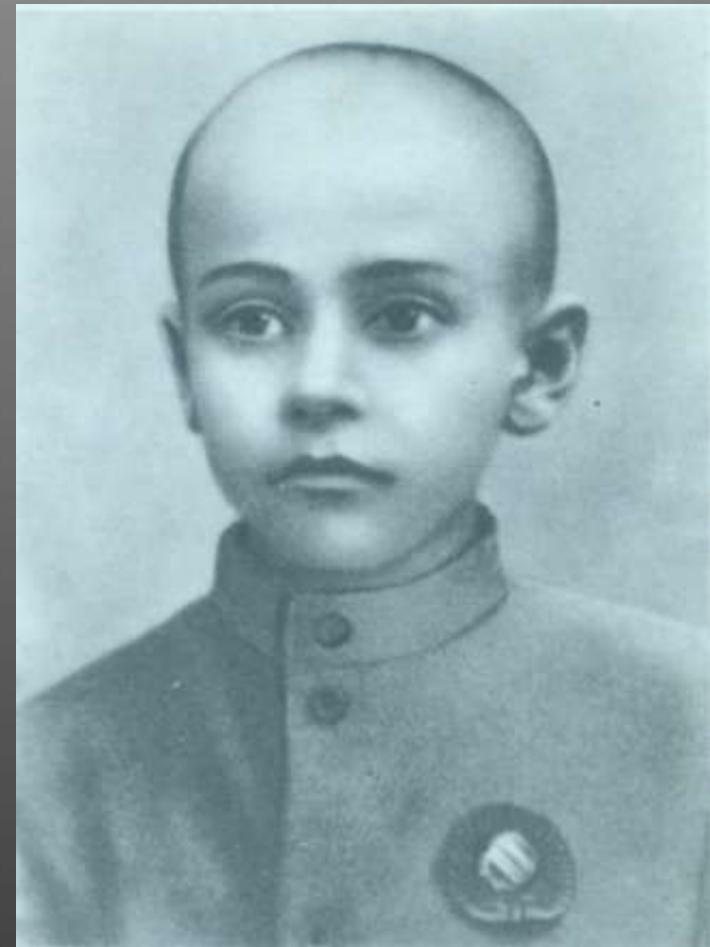
МІНІСТР ОСВІТИ УРСР

Н.УДОСВІЧЕНКО

оригіналом згідно

as

Павло Григорович
Тичина народився
27(15) січня 1891 р. у
селі Піски Козелецького
повіту Чернігівської
губернії (тепер
Бобровицького району
Чернігівської області).

Павло Тичина –
учень бурси, 1901 р.

**Походив зі старовинного
козацького роду (його
пращур був полковником у
Богдана Хмельницького).**

**Батько майбутнього поета
був сільським дяком —
вчителем «школи грамоти».**

**Сім'я була багатодітна
(народилося 13, зіп'ялося на
ноги 9 дітей), жили
впроголодь, зате гарно
співали.**

**Змалку Павло виявив хист
до музики, малювання і
віршування.**

**Марія Василівна Тичина —
мати поета.**

Духовий оркестр
Чернігівської духовної семінарії.

У 1900-1907 рр.
навчався в
Чернігівському
духовному училищі
(бурсі), в 1907-
1913— в
Чернігівській
духовній семінарії.

Згодом, навчаючись
у Київському
комерційному
інституті, працював
у газеті «Рада».

На цей час припало його ознайомлення з новітнім
українським мистецтвом, особисте знайомство з
наївідомішими його представниками

у 1913-1914 рр.
працює в редакції
ліберального
україномовного
журналу «Світло», а
після його закриття
— в Чернігівському
статистичному
бюро.

Павло Тичина в юнацькі роки.

Хор ім. М. Леонтовича
під орудою Павла Тичини,
початок 1920-х років.

у 1916-1917 рр. —
помічник хормейстера
в українському театрі
М. К. Садовського.

1920 року подорожував
із капелою К. Стеценка
«Думка»

Правобережною
Україною від Києва до
Одеси.

Того ж року організував
хор (з 1921 р. — капела-
студія імені М.
Леонтовича), з яким
виступав до 1923 року.

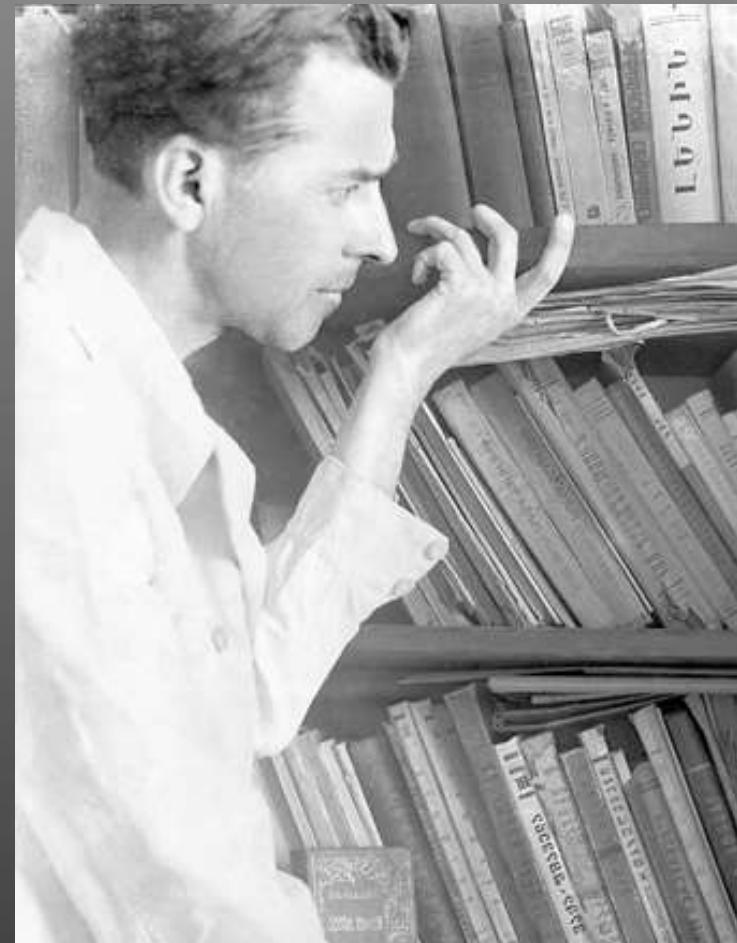
**З 1923 по 1934 рік — співредактор
журналу «Червоний шлях» (Харків).**

**Входить до заснованої 1923 р. Спілки
пролетарських письменників України
«Гарт».**

1926 року взяв активну участь у створенні
ВАПЛІТЕ (Вільної Академії пролетарської
літератури) на чолі з М. Хвильовим, куди
увійшли й колишні члени «Гарту».

**З 1929 р. — дійсний
член Академії наук
Української РСР, у
1936-1939 pp. і в
1940-1943 pp.
очолює Інститут
літератури АН УРСР.**

**З 1947 р. — член-
кореспондент
Болгарської АН,
доктор філології.**

**Павло Тичина у своїй
бібліотеці, 1932 р.**

1943— 1948 рр. —
міністр освіти УРСР.

З 1953 по 1959 рік
— голова Верховної
Ради УРСР,
заступник голови
Ради
Національностей
Верховної Ради
УРСР, член багатьох
товариств,
комітетів, президій,
кавалер орденів і
медалей.

Засідання правописної комісії
в селі Поміри на Харківщині
під головуванням Павла Тичини,
28 серпня 1943 р.

Павло Тичина
читає свої вірші
на Декаді української
літератури та мистецтва,
1951 р.

Лауреат Державної
премії СРСР (1941),
Державної премії
УРСР імені Т. Г.
Шевченка (1962).

1967 року отримав
звання Герой
Соціалістичної
Праці.

Творчість

**Як поет П. Г.
Тичина починав у
1906-1910 рр. з
наслідування
народних пісень та
творів Т. Г.
Шевченка.**

**Перші друковані
твори молодого
поета з'явилися
1912 р.**

**Павло Тичина
серед друзів,
1913--1914 рр.**

**Перша збірка віршів
«Сонячні кларнети»
(1918)**

«Плуг» (1920) ,

**«Вітер з України»
(1924),**

«Чернігів» (1931 р.),

Павло Тичина, 1920-ті роки.

Павло Тичина, 1930-ті роки.

Приховане протистояння з
 тоталітаризмом
 засвідчують окремі
 поетичні,
 літературознавчі,
 публіцистичні твори
 пізнішого часу: **«Григорій
 Сковорода» (1939),
 «Похорон друга» (1942),
 «Творча сила народу»,
 «Геть брудні руки від
 України» (1943)**

**У галузі поезії, прози,
публіцистики, а
також у науково-
критичних працях
Павло Тичина виявив
себе одним із
найосвіченіших
радянських
письменників, чия
ерудиція охоплювала
суміжні з
літературою види
мистецтва — музику
і живопис.**

**Павло Тичина з бандурою,
4 червня 1946 р.**

**Павло Тичина з кларнетом,
1940-ві роки.**

**Павло Григорович
чудово грав на
кларнеті, та й у словах
вловлював особливе,
музичне звучання.
Можливо, тому так
легко давалося йому
вивчення іноземних
мов (він вільно
володів
п'ятнадцятьма).**

Помер П. Г. Тичина
16 вересня 1967 року
в Києві.

Похований на
Байковому
кладовищі в Києві

Надгробок Павла Тичини
на Байковому цвинтарі в Києві